

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Annotation: Gerechtshof Amsterdam 2009-08-11

Besten, M. den

Citation

Besten, M. den. (2010). Annotation: Gerechtshof Amsterdam 2009-08-11. *Jurisprudentie Burgerlijk Procesrecht*, 2, 205-210. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/15423>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/15423>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Jansen in deze zaak op een praktische wijze de helpende – en beschermende – hand geboden en dient eerst de geschorste procedure tegen Wasserij Jansen te worden voortgezet voordat duidelijk is wie gerechtigd is tot het depotbedrag. Hiermee heeft het hof een creatieve en rechtvaardige oplossing gevonden voor deze lastige rechtsvraag. Deze verruimde uitleg lijkt mij ook overeen te stemmen met de overweging van de Hoge Raad in zijn arrest van 11 oktober 1991 ten aanzien van het huidige art. 2:23c BW. In dit arrest heeft de Hoge Raad immers (in r.o. 3.3) overwogen dat de rechter aan wie toepassing van het (huidige) art. 2:23c BW wordt verzocht, met terughoudendheid behoort te toetsen of de door de verzoeker gestelde vordering en/of bate voldoende aanneemelijk is om toewijzing te rechtvaardigen. Afwijzing van een dergelijk verzoek kan immers onder omstandigheden tot gevolg hebben dat verzoeker de door hem gepretendeerde rechten niet meer daadwerkelijk geldend kan maken. Dat was nu juist ook het geval in de door het Hof Amsterdam beoordeelde zaak.

mr. M.R. van Zanten
advocaat bij CMS Derks Star Busmann NV
te Amsterdam

21

Gerechtshof Amsterdam
11 augustus 2009, nr. 200.031.066/01
(mrs. Goslings, Van der Kwaak, Mout-Bouwman)
Noot mr. M. den Besten

Kort geding. Geldvordering. Nevenvordering. Spoedeisend belang. “Samenhangcriterium”.

[Rv art. 254]

Als de hoofdvordering voldoende spoedeisend is om in kort geding te kunnen worden beoordeeld, is de proceseconomie ermee gebaat dat in hetzelfde geding ook over een daarmee nauw verwante nevenvordering als (in dit geval) die ter zake van een contractuele boete kan worden beslist. Indien die vordering niet of onvoldoende wordt betwist en de hoofdvordering voldoende spoedeisend is,

mag in beginsel worden aangenomen dat ook toewijzing van genoemde nevenvordering uit hoofde van onverwijlde spoed geboden is.

VA NOI (Aquarius) BV te Amsterdam,
appellante,
advocaat: mr. P.L. Visser,
tegen
CEVA Logistics Head Office BV te Hoofddorp,
gemeente Haarlemmermeer,
geïntimeerde,
advocaat: mr. A. Knigge.

De partijen worden hierna UBS en CEVA genoemd.

1. *Het geding in hoger beroep*
(...; red.)

2. *Feiten*
(...; red.)

3. *Beoordeling*

3.1. Het gaat in deze zaak, voor zover thans nog van belang, om het volgende.

i. Vanaf 6 juli 2007 is UBS eigenaar/verhuurder van een door CEVA sedert 1 maart 2007 gehuurde bedrijfsruimte.

ii. Van de huurovereenkomst van 8 februari 2007, krachtens welke CEVA huurt, maken deel uit “Algemene bepalingen huurovereenkomst kantoorruimte en andere bedrijfsruimte in de zin van art. 7:230a BW” (verder: de algemene bepalingen).

iii. In de algemene bepalingen is onder meer het volgende bepaald:
“Betalingen

18.1. De betaling van de huurprijs en van al hetgeen verder krachtens deze huurovereenkomst is verschuldigd, zal uiterlijk op de vervaldata in wettig Nederlands betaalmiddel zonder opschorting, korting, aftrek of verrekening met een vordering welke huurder op verhuurder heeft of meent te hebben geschieden door storting dan wel overschrijving op een door verhuurder op te geven rekening. (...)

18.2. Telkens indien een uit hoofde van de huurovereenkomst door huurder verschuldigd bedrag niet prompt op de vervaldag is voldaan, verbeurt huurder aan verhuurder van rechtswege per kalendermaand vanaf de vervaldag van dat bedrag een direct opeisbare boete van 2% van het verschuldigde per kalen-

dermaand, waarbij elke ingetreden maand als een volle maand geldt, met een minimum van € 300,= per maand.”

iv. Over de maanden april 2008 tot en met december 2008 heeft CEVA geen huurpenningen en geen servicekosten betaald.

v. UBS heeft in het onderhavige geding in eerste aanleg, naast een vordering tot ontruiming van het gehuurde, onder meer betaling gevorderd door CEVA van de totale huurachterstand – tussen partijen ter zitting in eerste aanleg vastgesteld op een bedrag van € 454.319,99 – en van de contractuele boete als bedoeld in artikel 18.2 van de algemene bepalingen.

vi. Bij het vonnis waarvan beroep is van genoemde vorderingen de vordering met betrekking tot de totale huurachterstand ter hoogte van € 454.319,99 en de vordering tot ontruiming van het gehuurde toegewezen, terwijl die tot betaling van de contractuele boete is afgewezen. Daarnaast heeft de voorzieningenrechter de proceskosten in conventie gecompenseerd en in reconventie aan UBS toegewezen, maar op nihil begroot.

3.2. In het onderhavige geschil gaat het in hoger beroep nog om de vraag of UBS recht heeft op betaling van de contractuele boete – door haar begroot op € 94.797,56 – en of, kort gezegd, de kostenveroordeling zoals vastgesteld in het vonnis waarvan beroep, zowel wat de conventie als wat de reconventie betreft, juist is.

3.3. Bij de beantwoording van de eerste vraag stelt het hof voorop dat met betrekking tot een voorziening in kort geding, bestaande in de veroordeling tot betaling van een geldsom, terughoudendheid op zijn plaats is, en dat dienaangaande naar behoren feiten en omstandigheden moeten worden aangewezen die meebrengen dat een zodanige voorziening uit hoofde van onverwijlde spoed geboden is. Daarbij zal de rechter niet alleen dienen te onderzoeken of de vordering van eiser voldoende aannemelijk is, maar ook – kort gezegd – of een spoedeisend belang bestaat, terwijl hij bij de afweging van de belangen van partijen mede het restitutierisico zal hebben te betrekken. Voorts gaat het er hier om of ook in hoger beroep nog een spoedeisend belang bestaat.

3.4. CEVA heeft in de eerste plaats aangevoerd dat met betrekking tot de vordering ter zake van de contractuele boete – tegen de

hoogte waarvan CEVA overigens geen verweer heeft gevoerd – niet wordt voldaan aan deze criteria voor toewijzing van een geldvordering in kort geding. Volgens CEVA zijn het bestaan en de omvang van de vordering (hier: ter zake van de contractuele boete) niet in hoge mate aannemelijk omdat CEVA het recht had de huurbetalingen op te schorten, gelet op de ernstige tekortkomingen in het gehuurde en de tussen partijen gemaakte afspraken. Bovendien is deze vordering volgens CEVA niet spoedeisend, omdat de hoofdsom reeds is voldaan. Ten slotte dient volgens CEVA rekening te worden gehouden met het restitutierisico. Het hof overweegt hieromtrent als volgt.

3.5. In het vonnis waarvan beroep heeft de voorzieningenrechter onder meer overwogen (zie rechtsoverwegingen 5.4 en 5.5) dat – kort samengevat – CEVA op grond van artikel 11.9 van de algemene bepalingen haar verplichtingen slechts kan opschorten indien aannemelijk is dat CEVA schade heeft geleden als gevolg van grove schuld of ernstige nalatigheid van UBS, maar dat een dergelijke omstandigheid, gelet op het rapport van Boersema van 7 april 2008, voorshands niet aannemelijk is. De voorzieningenrechter heeft verder overwogen dat onvoldoende aannemelijk is geworden dat partijen zijn overeengekomen dat CEVA in afwachting van het herstel en het bereiken van overeenstemming over een door UBS te betalen schadevergoeding haar betalingsverplichtingen mocht opschorten. CEVA heeft geen incidenteel hoger beroep ingesteld en dus geen grieven gericht tegen deze beide overwegingen, zodat reeds hierom voorshands moet worden aangenomen dat geen recht voor CEVA bestond om de huurbetalingen op te schorten.

3.6. In het onderhavige geval is de hoofdvordering in eerste aanleg toegewezen en heeft CEVA deze vordering voldaan. Op grond hiervan stelt zij dat de vordering met betrekking tot de contractuele boete niet spoedeisend is.

3.7. Bij de beoordeling van dit verweer stelt het hof voorop dat als de hoofdvordering voldoende spoedeisend is om in kort geding te kunnen worden beoordeeld, de proceseconomie ermee is gebaat dat in hetzelfde geding ook over een daarmee nauw verwante nevenvordering als (in dit geval) die ter zake van een contractuele boete kan worden beslist. Indien die vordering niet of onvoldoende wordt

betwist en de hoofdvordering voldoende spoedeisend is, mag in beginsel worden aangenomen dat ook toewijzing van genoemde nevenvordering uit hoofde van onverwijld spoed geboden is.

3.8. Nu de voorzieningenrechter de hoofdvordering voldoende spoedeisend heeft geoordeeld voor toewijzing in kort geding – en CEVA, als overwogen, zich daarbij heeft neergelegd –, volgt uit het onder 3.7 geformuleerde uitgangspunt dat mag worden aangenomen dat toewijzing van de vordering ter zake van de contractuele boete eveneens uit hoofde van onverwijld spoed geboden is, indien deze vordering niet of onvoldoende wordt betwist. Dit laatste is, naar hiervoor al bleek en mede hierna zal blijken, het geval.

3.9. Voor zover CEVA heeft betoogd dat toewijzing van de vordering met betrekking tot de contractuele boete tot een restitutierisico leidt, verwerpt het hof dit betoog, reeds omdat CEVA haar stellingen ter zake onvoldoende concreet heeft onderbouwd.

3.10. Uit het voorgaande volgt dat voorschots moet worden aangenomen dat met betrekking tot de vordering ter zake van de contractuele boete wordt voldaan aan de criteria voor toewijzing van een geldvordering in kort geding.
(...; red.)

4. Slotsom en kosten

Het hoger beroep slaagt. Het vonnis waarvan beroep zal worden vernietigd voor zover het de daarbij afgewezen vordering tot betaling van de contractuele boete en de veroordeling in de proceskosten van de eerste aanleg in conventie betreft. De vordering van UBS met betrekking tot de contractuele boete zal worden toegewezen en CEVA zal als de (overwegend) in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de proceskosten van het geding in eerste aanleg in conventie. Het vonnis waarvan beroep zal voor het overige worden bekrachtigd. CEVA zal tevens als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de proceskosten van het hoger beroep.

5. Beslissing

Het hof, recht doende in kort geding: vernietigt het vonnis waarvan beroep voor zover het de daarbij afgewezen vordering tot betaling van de contractuele boete en de ver-

oordeling in de proceskosten van de eerste aanleg in conventie betreft en, opnieuw recht doende:

- a. veroordeelt CEVA om tegen behoorlijk bewijs van kwijting aan UBS een bedrag van € 94.797,56 te betalen;
- b. verwijst CEVA in de proceskosten van het geding in eerste aanleg in conventie en begroot die kosten, voor zover aan de kant van UBS gevallen, op € 5.023,97 aan verschotten en € 816,= aan salaris advocaat; bekrachtigt dit vonnis voor het overige; verwijst CEVA in de proceskosten van het geding in hoger beroep en begroot die kosten, voor zover tot heden aan de kant van UBS gevallen, op € 2.917,25 aan verschotten en € 894,= aan salaris advocaat; verklaart de hiervoor genoemde veroordelingen uitvoerbaar bij voorraad; wijst het meer of anders gevorderde af.

NOOT

1. Inleiding

Wanneer in een kortgedingprocedure sprake is van meerdere vorderingen, komt de vraag op of ten aanzien van iedere vordering afzonderlijk de aanwezigheid van spoedeisend belang bij toewijzing daarvan moet worden aangetoond. In de onderhavige procedure spitst deze vraag zich toe op de verhouding tussen een hoofdvordering en een daarmee samenhangende nevenvordering.

2. Feiten en procesverloop

Op grond van betalingsachterstanden betreffende huurpenningen en servicekosten ter zake een bedrijfsruimte is CEVA (huurder) op vordering van UBS (eigenaar/verhuurder) door de voorzieningenrechter veroordeeld tot – kort gezegd – ontruiming van het gehuurde en betaling van de totale huurachterstand ad € 454.319,99. In de appelprocedure bij het hof staat deze veroordeling niet ter discussie, maar gaat het – naast enkele aspecten omtrent de kostenveroordeling – enkel nog om de eveneens door UBS ingestelde nevenvordering tot betaling van een contractuele boete ad € 94.797,56, welke door de voorzieningenrechter is afgewezen. CEVA heeft zich met betrekking tot deze nevenvordering op het standpunt gesteld dat deze niet voor toewijzing in aanmerking komt omdat in casu niet zou zijn vol-

daan aan de criteria voor toewijzing van een geldvordering in kort geding. Vgl. omtrent deze criteria HR 29 maart 1985 (M'Barek/Van der Vloodt), NJ 1986, 84 (m.nt. WLH), r.o. 3: het bestaan van de vordering moet voldoende aannemelijk zijn; er moet sprake zijn van feiten en omstandigheden die meebrengen dat uit hoofde van onverwijld spoed een onmiddellijke voorziening is vereist; en de rechter dient bij de afweging van de belangen van partijen mede het restitutierisico te betrekken.

3. *Het oordeel van het hof*

Het verweer van CEVA met betrekking tot de aannemelijkheid van de nevenvordering wordt door het hof in r.o. 3.5 verworpen. Daarbij verwijst het hof naar enkele overwegingen in het vonnis van de voorzieningenrechter, waartegen CEVA geen grieven heeft gericht middels een incidenteel appel. Voor zover CEVA heeft betoogd dat toewijzing van de nevenvordering tot een restitutierisico leidt, wordt dit betoog door het hof in r.o. 3.9 verworpen, aangezien CEVA haar stellingen ter zake onvoldoende heeft onderbouwd.

Uitgebreider gaat het hof in op het verweer van CEVA dat de nevenvordering niet spoedeisend is. In dat verband stelt het hof in r.o. 3.7 voorop dat als de hoofdvordering voldoende spoedeisend is om in kort geding te worden beoordeeld, de proceseconomie ermee gebaat is dat in hetzelfde geding ook over een daarmee nauw verwante nevenvordering als (in dit geval) die ter zake van een contractuele boete kan worden beslist. Indien die vordering niet of onvoldoende wordt betwist en de hoofdvordering voldoende spoedeisend is, mag in beginsel worden aangenomen dat ook toewijzing van genoemde nevenvordering uit hoofde van onverwijld spoed geboden is. Deze redenering van het hof is in lijn met HR 15 juni 2007 (Bax c.s./Weijers c.s.), NJ 2008, 153 (m.nt. H.J. Snijders), r.o. 3.4, in welke procedure het ging om een nevenvordering ter zake van buitengerechtelijke kosten, naast een hoofdvordering ter zake van herstel c.q. handhaving van een recht van uitweg/overpad.

Na toetsing aan bovengenoemd criterium oordeelt het hof in r.o. 3.8 dat mag worden aangenomen dat de nevenvordering van UBS ter zake van contractuele boete uit hoofde van onverwijld spoed geboden is, en wijst het deze vordering toe.

4. *Spoedeisend belang...*

Bij de beoordeling van de vraag of een geldvordering in kort geding kan worden toegewezen, is – mede met het oog op het restitutierisico – terughoudendheid op zijn plaats. In dat verband mag van zowel de partij die een dergelijke vordering instelt, als van de rechter die deze toewijst, worden verlangd dat naar behoren feiten en omstandigheden worden aangegeven die meebrengen dat een zodanige voorziening uit hoofde van onverwijld spoed is geboden (vgl. HR 22 januari 1982 (Vereniging van Nederlandse Ziekenfondsen/Nederlands Genootschap voor Fysiotherapie c.s.), NJ 1982, 505 (m.nt. WHH), r.o. 3 in fine). Deze “verzwaarde stelplicht” respectievelijk “verzwaarde motiveringsplicht” ziet blijkens HR 19 februari 1993 (Aruba/Lopez en Trias), NJ 1995, 704 (m.nt. MS), r.o. 3.9, tweede alinea, expliciet op de aanwezigheid van onverwijld spoed; voor het overige gelden voor de motivering geen zwaardere eisen dan in het algemeen aan de motivering van een uitspraak in kort geding moeten worden gesteld. In latere uitspraken wordt deze regel met betrekking tot de geldvordering in kort geding door de Hoge Raad herhaald (zie A-G Huydecoper sub 8 van diens conclusie vóór het reeds aangehaalde arrest Bax c.s./Weijers c.s. voor nadere verwijzingen).

5. *...en nevenvorderingen*

In HR 14 april 2000 (HBS en Spendax/Danestyle), NJ 2000, 489 (m.nt. DWFV), r.o. 3.2 in fine, oordeelt de Hoge Raad – in een procedure betreffende intellectuele eigendom – dat uit de enkele omstandigheid dat een spoedeisend belang bestaat bij het gevraagde inbreukverbod (de hoofdvordering), niet volgt dat een zodanig belang óók bestaat bij toewijzing van een geldsom als voorschot op een ter zake van reeds gepleegde inbreuken verschuldigde schadevergoeding (de nevenvordering). Met andere woorden: de aanwezigheid van onverwijld spoed wordt ten aanzien van iedere gevorderde (neven)voorziening afzonderlijk vereist. Zie in dit verband ook de zeer lezenswaardige conclusie van (toenmalig) A-G Bakels vóór laatstgenoemd arrest, die sub 2.2-2.11 uitvoerig ingaat op de ontwikkeling van de geldvordering in kort geding in de rechtspraktijk, en zich daarbij ook de vraag stelt of de praktijk het met het vereiste van onverwijld spoed wel zo

nauw neemt, en of dit de Hoge Raad niet tot heroverweging noopt. Sub 2.11 in fine van diens conclusie merkt A-G Bakels op dat in het algemeen gesproken niet kan worden gezegd dat, zodra er maar een voldoende spoedeisend belang bestaat bij één van de gevraagde voorzieningen, dit zich mede uitstrekt tot de nevenvoorzieningen. Van geval tot geval zal moeten worden getoetst of en – bij tegenspraak – worden gemotiveerd dat inderdaad een spoedeisend belang bij de gevraagde voorziening aanwezig is. Dit neemt niet weg, aldus nog steeds A-G Bakels, dat in een specifiek en door de rechter te motiveren geval, de nauwe samenhang tussen twee voorzieningen een afzonderlijke toetsing van de nevenvoorzieningen overbodig kan maken. Ter illustratie wordt in dit verband verwezen naar Hof 's-Hertogenbosch 23 januari 1996, NJ 1996, 589, waarin een nevenvoorziening ter zake van incassokosten vanwege de samenhang met de hoofdvordering (eveneens een geldvordering) spoedeisend en toewijsbaar werd geoordeeld, zelfs nadat (ná aanvang van de kortgedingprocedure) aan de betreffende hoofdvordering was voldaan.

6. "Samenhangcriterium"

In het arrest HBS en Spendax/Danestyle vernietigt de Hoge Raad het arrest van het hof in die zaak (mede) op grond van het feit dat het hof niet heeft voldaan aan de "verzwaarde motiveringsplicht" ter zake de aanwezigheid van onverwijld spoed bij toewijzing van de gevorderde nevenvoorzieningen, zonder daarbij in te gaan op het hierboven weergegeven "samenhangcriterium", zoals geformuleerd door A-G Bakels. Dat "samenhangcriterium" past de Hoge Raad wel toe in het arrest Bax c.s./Weijers c.s., daarbij overwegende dat de proceseconomie ermee gebaat is dat over een hoofdvordering en een daarmee nauw verwante nevenvordering in hetzelfde geding kan worden beslist. Volgens de Hoge Raad valt daarbij te bedenken dat in het niet zeldzame geval dat partijen, eventueel na hoger beroep, zich bij het in kort geding gegeven oordeel omtrent de hoofdvordering neerleggen, noch een bijzonder partijbelang, noch het algemene belang dat terughoudendheid wordt betracht met een beroep op de rechter, ermee is gediend wanneer partijen uitsluitend voor wat betreft de nevenvordering(en) naar een bo-

demprocedure worden verwezen (vgl. r.o. 3.4 van laatstgenoemd arrest).

7. Dogmatische bedenkingen

Hoewel het – in het licht van de ontwikkeling die de geldvordering in kort geding in de rechtspraak heeft doorgemaakt, de (verdere) deformalisering van het burgerlijk procesrecht, alsook de gewenste proceseconomie – bijzonder praktisch voor komt om partijen niet te noodzaken tot het voeren van aparte procedures omtrent nevenvorderingen die nauw verwant zijn aan een in kort geding ingestelde hoofdvordering, valt er vanuit dogmatisch oogpunt wel iets af te dingen op de wijze waarop het "samenhangcriterium" thans wordt toegepast. Zo merkt Snijders sub 2 van zijn noot onder het arrest Bax c.s./Weijers c.s. mijns inziens terecht op dat niet valt in te zien waarom het spoedeisend belang van een nevenvordering mede afhankelijk zou zijn van de vraag of die vordering genoegzaam wordt betwist; net zo min als valt in te zien dat het spoedeisend belang bij de behandeling van de hoofdvordering ook de behandeling van de nevenvordering spoedeisend zou maken (zo ook A-G Huydecoper sub 11 van diens conclusie vóór laatstgenoemd arrest). Wellicht was het zuiverder geweest wanneer de Hoge Raad had geoordeeld dat de "verzwaarde motiveringsplicht" niet van toepassing is op nevenvorderingen die voldoen aan het "samenhangcriterium", dan dat – zoals hij thans heeft bepaald – in die gevallen mag worden aangenomen dat ook toewijzing van de nevenvorderingen uit hoofde van onverwijld spoed geboden is, waarmee dan (impliciet) aan de "verzwaarde motiveringsplicht" zou moeten zijn voldaan.

8. Hanteerbaarheid in de praktijk

Afgezien van bovengenoemde dogmatische bedenkingen kan de vraag worden gesteld of de rechtspraak wel onmiddellijk met het "samenhangcriterium" uit de voeten kan. Zo signaleert A-G Huydecoper sub 12 in fine van diens conclusie vóór het arrest Bax c.s./Weijers c.s. reeds dat dit criterium in feite op iedere combinatie van een schade(geld)vordering met een andere kortgedingvordering toepasbaar is, waarmee een brede marge voor uiteenlopende beslissingen en willekeur wordt geïntroduceerd. Het is thans onduidelijk welk type nevenvorderingen precies voldoet aan het "sa-

menhangcriterium”, en in welke gevallen. Dit zal door de (lagere) rechtspraak van geval tot geval nadere invulling moeten krijgen. Het in deze noot besproken arrest van het Hof Amsterdam vormt daar een voorbeeld van. Naast de hierboven reeds genoemde uitspraken, kan in dit verband ook nog worden gewezen op Hof Leeuwarden 19 november 2003, NJF 2004, 114, waarin een nevenvordering tot betaling van een geldboete, nadat (ná de kortgedingzitting, maar vóór het wijzen van het vonnis) aan de betreffende hoofdvordering (juridische overdracht) was voldaan, spoedeisend en toewijsbaar werd geacht. In het licht van het vorenstaande acht ik het bepaald niet ondenkbaar dat uiteindelijk weer een arrest van de Hoge Raad noodzakelijk zal zijn om alle lagere rechtspraak omtrent toepassing van het “samenhangcriterium” te kanaliseren.

mr. M. den Besten
PhD-fellow burgerlijk procesrecht,
Universiteit Leiden

22

Gerechtshof Amsterdam
8 december 2009, nr. 200.033.603/01 SKG
(mrs. Wortel, Van der Kwaak, Hoekzema)
Noot mr. G. van Rijssen

Ambtshalve aanvulling van rechtsgronden. Openbare-orde-norm.

[Rv art. 438, 611d]

Het hof beschouwt de regel dat het vonnis in kort geding zijn werking verliest door de uitspraak van de rechter in de bodemprocedure op het moment waarop die uitspraak wordt gedaan, met als gevolg dat die uitspraak in elk geval voor de toekomst werkt, zeker in een geval als het onderhavige – waarin van de toepassing van deze regel afhankelijk is of een aanzienlijk bedrag aan dwangsommen al dan niet is verbeurd en kan worden geëxecuteerd – van openbare orde. Het hof acht zich daarom verplicht het onderhavige geschil op basis hiervan af te doen.

Johannes Franciscus Jonker te Heerhugowaard,
appellant,
advocaat: mr. A.M. Koopman te Alkmaar,
tegen
Catharina Anna Rijper te Zuid-Scharwoude,
gemeente Langedijk,
geïntimeerde,
advocaat: mr. J. Veltheer te Amsterdam.

De partijen worden hierna de man en de vrouw genoemd.

1. *Het geding in hoger beroep*
(...; red.)

2. *Feiten*
(...; red.)

3. *Beoordeling*

3.1. Het gaat in deze zaak, voor zover thans van belang, om het volgende.

i. Partijen zijn gehuwd geweest. Hun huwelijk is ontbonden door omzetting ervan op 11 juli 2006 in een geregistreerd partnerschap. Dit partnerschap is vervolgens op 15 januari 2008 beëindigd.

ii. Uit het huwelijk van partijen zijn twee thans nog minderjarige kinderen geboren, te weten

– Gemma Maria Anna Jonker op 5 november 1998, en

– Romy Catharina Francisca Jonker op 20 december 2000.

iii. Partijen hebben gezamenlijk het gezag over de kinderen.

iv. Beide kinderen hebben op dit moment hun gewone verblijfplaats bij de man.

v. Bij vonnis in kort geding van 13 maart 2008 (verder: het vonnis van 13 maart 2008), ten tijde waarvan Gemma feitelijk (sinds 1 december 2007) bij de man verbleef en Romy haar gewone verblijfplaats had bij de vrouw, heeft de voorzieningenrechter een omgangsregeling – op straffe van verbeurte van een dwangsom – vastgesteld tussen de vrouw en Gemma.

vi. Bij beschikking van 18 juni 2008 heeft de rechtbank bepaald dat Gemma haar hoofdverblijfplaats bij de man heeft en dat Romy dit met ingang van 30 juni 2008 zal hebben totdat daarover nader wordt beslist, en heeft zij voorts een omgangsregeling van Gemma en Romy – totdat nader over de hoofdverblijf-